

Sygn. akt II Ka 394/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014r

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Anna Łaszcznych

Sędziowie: SO Ryszard Warda /spr./

SO Michał Pieńkowski

Protokolant: Marlena Achcińska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr.: Andrzeja Luchcińskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014r

sprawy **A. C. (1)**

oskarżonej o czyn z art. 177§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 30 września 2013r, sygn. akt II K 648/13

orzeka:

- 1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że eliminuje z niego pkt 2, w którym orzeczono środek karny;**
- 2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**
- 3. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.**

II Ka 394/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ostrołęce, wyrokiem z dnia 30 września 2013r, uznał, że wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego A. C. (1), a polegającego na tym, że w dniu 16 maja 2013 roku w O. na ul. (...) w sposób nieumyślny naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym art. 25 ust. 1 prd w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), wykonując manewr skrętu w lewo, nie zachowała należytej ostrożności oraz nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu z przeciwnego kierunku jazdy na wprost rowerzyście, czym doprowadziła do zderzenia się pojazdów, na skutek czego kierujący rowerem M. Z. doznał złamania obojczyka lewego, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni i wyczerpującego znamiona występku z art. 177§1 kk, nie są znaczne i na podstawie art. 66§1 i 2 kk, art. 67§1 kk warunkowo umorzył wobec A. C. (1) postępowanie karne na okres jednego roku. Sąd ten, na podstawie art. 63§3 kk i art. 39 pkt 3 kk orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres jednego roku oraz zasądził od A. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa 285 zł opłaty i kosztów sądowych.

Apelacja, wniesioną na podstawie art. 425§2 i 3 kpk i art. 444 kpk, zaskarżył to orzeczenie, w części dotyczącej orzeczonego środka karnego, tj. w pkt 2, na korzyść A. C. (1), zaskarżył wyrok jej obrońca.

Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk skarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres 1 roku, w sytuacji gdy z całokształtu okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że nieprawidłowe zachowanie oskarżonej na drodze publicznej miało charakter incydentalny i nie można go uznać za lekceważenie zasad ostrożności i powodowanie zagrożenia bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, a w konsekwencji nie ma potrzeby wyeliminowania oskarżonej jako kierującej pojazdem mechanicznym ze sfery ruchu drogowego.

Na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§ 1 i 2 kpk wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego rodzaju na okres 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej stawia orzeczeniu Sądu pierwszej instancji trafny zarzut, którego uwzględnienie skutkowało zmianą wyroku zgodną z apelacyjnym wnioskiem.

Istotnie Sąd Rejonowy zachowanie A. C. (1), w zakresie stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, ocenił w kategoriach umożliwiających zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego. Apelujący zaś właściwie posługuje się poglądami doktryny, z których wynika, że fakultatywne /w przypadku warunkowego umorzenia postępowania/ orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia w ruchu pojazdów mechanicznych jest celowe wówczas, gdy w czasie popełnienia przestępstwa ujawnią się takie właściwości kierującego, które nie dają gwarancji bezpiecznego jego uczestnictwa w ruchu drogowym. Wskazuje też przykłady konieczności orzeczenia środka karnego i cytuje stosowne orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczące tej materii. Uwypukla nadto istotne mankamenty w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dotyczące podstaw orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów.

Zważyć należy, że istotnie Sąd meriti uzasadniając orzeczenie środka karnego wskazał jedynie, że było to zgodne z wnioskiem prokuratora i stanowi dolegliwość, którą sprawca wypadku winien w związku z niniejszą sprawą ponieść. Brak jest odniesienia się do najbardziej, z punktu widzenia konieczności orzeczenia środka karnego okoliczności, a mianowicie stopnia zagrożenia bezpieczeństwa w komunikacji, które w przyszłości mogłoby powodować prowadzenie przez A. C. (1) pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Apelujący trafnie podnosi, że w czasie zdarzenia naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu przez A. C. (1) było nieumyślne, spowodowane niezachowaniem należytej ostrożności i nieudzieleniem pierwszeństwa przejazdu prawidłowo jadącemu rowerzyście. Nie doszło do rażącego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu, a incydentalna nieuwaga A. C. (1) jako kierującej, nie pozwala na uznanie, że w przyszłości będzie ona zagrażać bezpieczeństwu w komunikacji.

Sąd odwoławczy przyznał, że incydentalne niezachowanie należytej ostrożności u kierowcy z siedmioletnim stażem, który dotychczas prowadził nienaganny tryb życia i nie stwarzał jakiegokolwiek zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu, w korelacji do życiowej postawy A. C. (1), która samotnie wychowuje trójkę dzieci, dojeżdża do pracy na nocne zmiany, a nadto przyznała się do winy wyrażając skruchę, pozwalają na wysnucie pozytywnej prognozy kryminologicznej co do niej, jako kierowcy – uczestnika ruchu drogowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok eliminując z niego orzeczenie dotyczące środka karnego, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na zasadzie art. 636§1 kpk a contrario.